

חומר ורוח – מני ונינו – ראש המדרשה

אנחנו בעולם שבו 2 כוחות מרכזיים הכוח החומרי והכוח הרוחני. ולכל כוח יש את המאפיינים שלו – הכוח החומרי – הנאה מיידית, קל להשגה ולכן גם מאוד מושך נוצץ וממכר, נותן לאדם תחושה שאם האדם יתמכר לו הוא יהיה מאושר, נראה מאוד אמיתי, נראה כעומד בפני עצמו אך עם זאת כוח זה הוא חיצוני מאוד. הוא לא הכוח היסודי של החיים ולכן הוא לא נותן סיפוק אמיתי שמחזיק לאורך זמן כי הצד החזק אצל האדם זה דווקא הצד הרוחני (וגם הנפש לא תמלא וכו') ולכן על אף שהוא נותן תחושה לאנשים של הנאה חזקה זה נגמר מהר מאוד והאדם הופך להיות יותר עצוב כי הוא נהיה יותר חומרי (כמובן שכשזה נעשה בצורה שלילית) והנשמה מרגישה יותר רע ומשדרת צימאון לגוף אך האדם שלא יודע לקרוא נכון אותות אלו שוקע יותר בחומר ומגיע למצבים של איבוד אמות מידה מוסריות כי הוא חייב לספק הנאות לגוף שלו ובזמן עשיית הדברים החומרים הוא באמת מרגיש טוב וכיף והנאה גדולה אך שוב זמן קצר לאחר מכן הוא נהיה עצוב וכו' וכו' וכן אנחנו רואים שכל הזמן אנשים משכללים את החומר עוד פלאפון ושיהיה בגודל הכי קטן, עוד סרטים וכו' וכו' כי מנסים להרוות את הצימאון אך הם לא יצליחו כי הצימאון נובע מצימאון לאל חי כמו שראינו בסרט אומנים חוזרים בתשובה, אך חשוב להדגיש שגם אז, בנפילה, אסור לאדם להיות עצוב הוא חייב להתגבר ולשמוח ולא ליפול עוד בחטא ולשקוע בדיכאון אלא לנסות לתקן ולהאמין בעצמו וביכולות אלו כי יש לו נשמה גדולה ועצם והעיצבון זה חטא גדול.

לעומת זאת ישנו כוח רוחני באדם, שנובע מכך שהאדם נברא בצלם אלוקים וכוח זה גדול במיוחד אצל עמ"י. שנשמתו חצובה מתחת לכיסא הכבוד. הצד הרוחני הזה לא נהנה כלל מדברים חומרים אלא רק מדברים רוחניים, הרבה יותר קשה לספק אותו כי הוא מכוסה בחומריות והתחושות הראשוניות של האדם עוברות קודם דרך עולם החומר ולכן גם כשאנחנו עושים מעשים רוחניים כמו תפילה ולימוד תורה אנחנו הרבה פעמים לא מרגישים הנאה וסיפוק מידי כי אנחנו הרבה יותר חיים את הצד החומרי אנחנו הרבה יותר חומרניים כי הצד הרוחני הוא הרבה יותר עמוק והרבה יותר מכוסה כי ככל, שאנחנו חוטאים יותר הוא מתכסה יותר ("ויעש להם כותנות אור – כותנות שמכסות על האור) ולאט לאט גם החשיבה שלנו נהייה חומרית ולכן גם כשאנחנו צריכים כסף אנחנו קודם כל נחשוב על דרכים חומריות להשגת הכסף ולא נחשוב, שתפילה יכולה מאוד לעזור כי על אף שהצד הרוחני הוא הרבה יותר משמעותי, עמוק וגדול הצד החומרי הרבה יותר מורגש, אנחנו חושבים בצורה חומרית ואחת הסיבות, שמביא בעל "חובת הלבבות" לענין הוא, שהאדם מקבל שכל רק בגיל מאוחר ועד אז הוא מתרגל להסתכל על העולם בעיניים חומריות והתפיסה הזאת הופכת להיות מופנמת אצלו. מבחינת ההנאה הראשונית המיידית האדם הרבה יותר נהנה מארוחה טובה מאשר מלימוד תורה אך באמת השפעת הארוחה היא רגעית וחולפת והשפעת הלימוד היא הרבה יותר נצחית כי היא מקדשת אותנו ועמ"י, שנרגיש גם הנאה מזה, שאנו צריכים להיות אנשים גדולים, שהצד הרוחני אצלם הוא צד חזק ובנוי. אנשים בעלי עוצמה גדולה וכשנהיה במצב הזה כשנהיה אנשים שהרוח היא זו ששולטת ומקדשת את כל החיים ומכוונת את החיים אז גם נרגיש את ההנאה הגדולה מקיום מצוות, לימוד תורה והידבקות בקב"ה, הנאה שהיא הרבה יותר גדולה ונצחית מכל הנאות העוה"ז ונשמח שמחה גדולה ונגיע למדרגה של דוד המלך שהוא מבקש לשבת בבית ה' לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו ז"א להתרומם לכזאת מדרגה

שהוא כל כך התיישר מול המדרגה האלוקית הוא כל כך מכוון אליה, שעל אף, שהוא נמצא בתוך הגוף הוא יהנה ממנה וממש ירגיש טוב הרבה יותר ממה, שאנחנו מרגישים הנאה מארוחה טובה וכמו שהרמב"ם כותב שאדם צריך להגיע לאהבת ה' שהיא הרבה יותר גדולה מאהבת אישה, שהוא יהגה בקב"ה תמיד אבל לשם כך צריך להיות שייך למדרגה הזו ולשם כך צריך לעבוד קשה מאוד להתקדש לקדש את החיים דבר זה דומה לתערוכת ציורים, שככל שהאדם שייך יותר לעולם האומנות, ככל שהוא יותר חי את עולם האומנות הוא הרבה יותר יהנה, ואילו אדם שאין לו כישרון אומנות זה לא ידבר אליו. כך גם בעולם הרוח. כמובן אין זה אומר שצריך להילחם בחומר וכמובן שיש מקום להנאות חומריות ולבנין חומרי והאידיאל הוא להראות שאין סתירה בין השנים אלא להפך הצד הרוחני נותן משמעות גדולה יותר לחומר וזה שהוא נוצר בגוף חומרי זה אומר, שהוא גם צריך לתת מזון לצד החומרי שלו כמו אוכל, הנאות חומריות וכו' ואם הוא ינסה להילחם בגוף שלו כל הזמן הוא יפול בסוף כי גם הגוף דורש את שלו ורק במדרגות הגבוהות האדם צריך לקחת מהעולם בדיוק מה שהוא שצריך ולא לשם הנאה אך בכל אופן האדם צריך לקחת מהעולם ולא להלחם בו בטח ובטח במדרגת הצדיקים ששם אין רע להנות אך צריך לעשות הכל בהיתר ולהגביל את עצמינו לחוקי התורה, שהם אלו שמלמדים אותנו כיצד לחיות נכון בעולם. (בנושא חומר ורוח ראה הרחבה ביחידה "מלאכים כבני אדם") אך גם אחרי שאנו נותנים מקום לעולם החומר צריך לזכור שהסיפוק האמיתי יגיע מעולם הרוח ועמ"נ להגיע למדרגה הזו צריך לעמול הרבה מאוד, להתרגל לעבוד קשה להתמודד עם החומר שמנסה כל הזמן למשוך אותנו אליו כי הוא נראה מאוד נוצץ ומבטיח, להתמודד עם התרבות החומרית שמרגילה את האדם לחשוב שהכל תלוי בחומר. ההתמודדות הזאת דורשת מאמץ גדול אך תמיד בעולם דברים גדולים מושגים ע"י מאמץ גדול ואנשים גדולים נבנים לאחר, שהם נאבקו והתמודדו ואסור שנחשוב שאם דבר דורש מאמץ זה אומר שהוא לא אמיתי לנו כי ככל שהדבר הוא יותר בעל ערך כך ההשגה שלו יותר קשה, כך בנוי עולמינו והכל נובע מהנפילה של הארץ ואדם הראשון שהורידו את העולם ועכשיו העולם מתוך עצמו צריך להתרומם למדרגה של קודש (ראה הרחבה ביחידה למה נברא העולם?) וצריך גם ליזכור שככל שאדם יותר עמל ועובד קשה להשגת דבר מסויים כבר נוצר קשר יותר חזק לדבר ויחס עמוק. וככל שאדם יותר גדול הקשיים יותר גדולים.

